

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

(Ρωμαϊκή παράδοση).

Χειμῶνας, νύχτα, βροχή, κρύο.
 Ἐνας ρωμαῖος χωρὶς παρᾶ,
 Κάθηται ἔς ἕνα καφενεῖο
 Συλλογισμένος φοδερᾶ.

Ξάφνου σηκώνει τὸ κεφάλι,
 Καὶ τοῦ ξεφεύγει ἕνα Ἄ! Ἄ!
 Μὲ ρουχ' ἀλλόκοτα καὶ κάλλη,
 Σὰν ὄπτασια, ἴσ' ἀσκιά,

Ψηλὴ γυναῖκα ἐμπρὸς τοῦ στέκει,
 Καὶ τὸν κυττάζει τρυφερά.
 «Τί θέλεις ἀπὸ μέ, κυρά;»
 Θέλει νὰ πῆ, ἀλλὰ τὰ μπλέκει.

Τὸν πιάγει φόβος· πάει νὰ φύγῃ,
 Ἀλλὰ νὰ φύγῃ δὲ ἔμπορεῖ.
 Τρίβει τὰ μάτια του, τ' ἀνοίγει,
 Μὰ πάλι ἔμπρὸς τοῦ τῆ θωρεῖ.

Ἀπὸ μετᾶ ἢ φορεσιά της
 Καὶ ἀπὸ τράπουλας χαρτιά
 Κάτου ἔς τὸ πάτωμα ἢ οὐρά της
 Ξεσέρνεται, μακρὰ, πλατειά.

Στοὺς ὤμους της διπλώνει ταῖρι
 Φτερά διαμαντοπλουμιστά,
 Μὲ χάρι ἔς τὸ ἴνα της τὸ χέρι
 Ἐνα χρυσὸ ραβδί βαστά.

Καὶ ἔς τᾶλλο της κρατεῖ ζεμπίλι
 Ὅπου μ' ἀσῆμ' εἶνε φκισστό,
 Ὅλο γεμάτο ὡς τὰ χεῖλη,
 Βαρὺ βαρὺ, ἀλλὰ κλειστό.

Μὰ τί παράξενη ὠραιότης,
 Καὶ τί θωριά ἀστραφτερή!
 Ἀνάμεσα ἔς τὸ μέτωπό της,
 Ὅπως ἔς τῶν Τούρκων τὰ Οὐ ρ Ι,

Λάμπει ἕνα κάρβουνο ἀναμμένο,
 Ἐνα ρουμπίνι μαγικό!
 Καὶ λέει ἔς τὸ νιὸ τὸ σαστισμένο
 Μ' ἕνα χαμόγελο γλυκό:

Ἐγὼ ἔς τὰς μοίραις εἶμ' ἢ πρώτη,
 Πάντα χιλιόπλουτη καὶ νιά.
 Μὲ χαιρετοῦν χαράς καὶ κρότοι,
 Ἐγὼ εἶμαι ἢ πρωτοχροσιά.

Ἄλλους πλουτίζω, ἄλλους φτωχαίνω
 Μὲ εὐσπλαχνία ἢ μ' ἀπονιά,
 Ὅλους ἐδῶ σὰς ξετρελλαίνω,
 Ἐγὼ εἶμαι ἢ πρωτοχροσιά.

Μὰ τὸρ' αὐτὰ πῶχω γιὰ σένα
 Ποτὲ καμμιὰ τῆς γῆς γωνιά,
 Κανείς δὲν τάειδε ἀραδιασμένα,
 Ἐγὼ εἶμαι ἢ πρωτοχροσιά!

Πές μου τί θες νὰ σοῦ χαρίσω,
 Ἀγαπημένο μου παιδί;
 Λέγε· μοῦ φτάνει νὰ σ' ἐγγίσω
 Μὲ τὸ χρυσὸ μου τὸ ραβδί!

Θες νὰ γλεντήσῃς ἔς τὸ Παρίσι;
 Θέλεις ἔς τὴν Λόντρα ν' ἀκουστής;
 Νὰ πᾶς ἔς Ἀνατολή καὶ Δύσι
 Ἀκούραστος σεργιανιστής;

Θέλεις νὰ χάσκουν, καβαλλάρης
 Ὅταν περνᾷς κάθε μεριά;
 Στὴν ἐμπορφιά νὰ εἶσαι Πάρις,
 Καὶ Ὀδυσσεὺς ἔς τὴν πονηριά,

Στὴν ἐκκλησία Πατριάρχης,
 Ἀρχιερατίνος μέσ' τῆ χάδρα,
 Νὰ γράφῃς στίχους σὰν Πετράρχης,
 Νὰ λαχταρᾷ γιὰ σὲ μιὰ Λαύρα;

Πές μου τί θέλεις νὰ σὲ κάνω;
 Αὐλάρχη, λόρδο, στρατηγό,
 Κατακτητή, σοφό, σουλτάνο,
 Θησαυροφύλακα, ὑπουργό;

Ὅτι κί' ἂν θες, μικρὸ, μεγάλο,
 Ἐμπροστά σου θὰ τὸ ἴδῃς εὐθύς,
 Φτάνει τὸ χέρι μου νὰ βάλω
 Μέσ' τὸ ζεμπίλι... Τί ποθεῖς;»

Μόλις τὸ στόμα της ἐκλείσθη,
 Καὶ μόλις πῆρε ἀνασασιό,
 Αὐτὸς λιγάκι ἐσυλλογίσθη,
 Καὶ ἀπαντᾷ:

— Διορισμό!

ΚΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΓΗΓΗΣΙΣ ΕΝ Τῆ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Αἱ περιγήγησις κατὰ τοὺς τελευταίους ἰδίως χρόνους ἀνήχθησαν εἰς κλάδον τῆς φιλολογικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικοπολιτικῆς κινήσεως ἐκ τῶν ὄλων πρωτεύοντων. Τὸ ἀνήσυχον καὶ κατακτητικὸν πνεῦμα, ὅπερ κυριαρχεῖ τοῦ ἐπιθανάτου αἰῶνος, τὸ εὐρίσκον στενὰ διὰ νὰ τὸ περιλάβουν τὰ πεπερασμένα ὄρια τῆς γῆς, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ οἰκονομικῶς καὶ τὴν μικροτέραν ἐπ' αὐτῆς γωνίαν ἀναμένον τὴν ἐγγὺς ἐποχὴν, καθ' ἣν μέλλει νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὰς χώρας τοῦ ἀχανοῦς. Ὅλα τὰ μέσα τὸ ὑπηρετοῦν πρὸς τοῦτο: Ἐπενόησε τὰ ἀτόμωπλα διὰ νὰ δύναται νὰ διασχίῃ τὰς ἀπέριους ἐκτάσεις τῶν θλασσῶν ἐπενόησε τοὺς σιδηροδρόμους διὰ νὰ διαπερᾷ τὰς μακρὰς ἐρήμους καὶ νὰ υπερβαίνῃ τὰ ὑψηλὰ ὄρη καὶ ἐπενόησε τὰ κανόνια καὶ τὸν Κρουπ διὰ νὰ δύναται νὰ φέρῃ τὴν γῆν, ἣτις τῷ ἐχρειάζετο, ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν κατεχόντων αὐτήν. Αἱ βαθεῖαι πάμπαι τῆς Ἀμερικῆς καὶ αἱ ἀπέραντοι στέππαι τῆς Σιβηρίας, αἱ ἀπρόσιτοι κορυφαὶ τῶν Ἄνδεων καὶ τὰ τρικυμιώδη πελάγη τῆς Ὠκεανίας ὑφίστανται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ἐπιδρομὴν τῶν θρασέων, οἵτινες ταρασσουσι τὰς ἡχοὺς αὐτῶν ἀναζητοῦντες χρυσὸν ἢ φήμη, περιουσίαν ἢ δόξαν.

Ὁ Μάρκος Πῶλος ἔπρεπε νὰ σταταλήσῃ ὄλην τὴν ζωὴν του διὰ νὰ περιέλθῃ μόνον τὴν Ἀσίαν καὶ ἐπανερχόμενος ἐθεωρεῖτο μυθικὸν ὄν. Σήμερον ὁμοῦς ὁ Νόρδερικολδ προχωρεῖ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ἀδεῶς μέχρι τῶν ἀπωτέρων παγετῶν τοῦ Βορείου Πόλου, καὶ ὁ κ. Ζῶτος ὁ Μόλοσσος ἀκούεται ὑλακτῶν ἐκάστοτε ὅτι νέον μέρος ἐξερεύνησε τῆς Δρόδιανης ἢ τῆς Παραμυθίας τῆς Ἡπείρου.

Δυστυχῶς καὶ ἐν τούτῳ συμβαίνει ὅτι εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἀνθρώπινα. Ἐν τῷ πυρετῷ τῆς ἐξερευνήσεως καὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου ἀπομένουσιν ἐντελῶς ἀνεξέταστα τὰ νομιζόμενα γνωστά. Ὅπως ἡ αἰξ, ἣτις παραδέχεται τὸ πρὸ αὐτῆς ἀφρονὸν καὶ εὐθαλὲς χόρτον καὶ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ θέλουσα νὰ καταφαγῇ τὸ μακρὰν αὐτῆς φύσμενον, ἀγίνωμεν τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενα ἵνα ἀναζητήσωμεν τὰ ἀπάτατα, ἅτινα δὲν δυνάμεθα καλὰ καλὰ νὰ διακρίνωμεν.

Ἐπὶ τοιούτων σχέσεων ἐμφερούμενος δημοσιεύω σήμερον τὴν

Περὶ ἡλψιν τῆς Περιηγήσεώς μου ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὐρεθῆ νέος τις φιλόμουσος καὶ γενναῖδωρος πρῦτα τις ὅπως ἀνταμείψῃ τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνάς μου. Δίδει θὰ ἠδυνάμην νὰ καταρτίσω ἰδιαιτέρον βιβλίον ἀφηγεύμενος μόνον αὐτούς: Διὰ νὰ μεταβῶ εἰς αὐτὴν ἠναγκάσθην νὰ διέλθω διὰ τῶν καυδιανῶν ἀμαξῶν τοῦ ἵπποτιδηροδρόμου, καταχθονίου μηχανῆς, ἣν εἶχον στήσει κατὰ τῶν ἀτυχῶν ταξιδιωτῶν, ὅσοι τυχόν ἤθελον ἀποτολμήσει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, βάρβαροί τινες ἐξώθεν ἐπελθόντες. Βέλγιοι δὲ ὡς νομίζω καλούμενοι, ἐπὶ προφάσει διευκολύνσεως τῆς συγκοινωνίας. Ἐκριθῆεις εἰς αὐτὴν παρ' ὀλίγον νὰ πινῶ χωθεῖς μέχρι τοῦ λαίμου εἰς τὴν λάσπην, ἣτις τὴν ἐπλημμύρει. Μόλις κατορθώσας νὰ ἀπαλλαγῶ τοῦ κινδύνου χάρις εἰς ὀλίγα μαθήματα κολυμβητικῆς ἅτινα εἶχον λάβει τὸ θέρος εἰς τὰ ὁμογενῆ αὐτῆ κατὰ τὴν καθαρὴν ἀλουτρά τοῦ κ. Διαμασκηνοῦ ἠθέλησα νὰ σωθῶ ἀποβαίνων εἰς τὴς ἀκτὰς ἥτοι τὰ λεγόμενα πεζοδρομιά τῆς· ἀλλ' ὅνος ἐπερχόμενος βιαίως μὲ φορτίον λαχάνων καὶ ὑπερήτης αἶφῃν ὑπερμείγεθες τραπέζιον μὲ ἐπανάερψαν εἰς τὸν βόρβορον, ἀφ' οὗ μόλις εἶχον ἐξέλθει, λέγοντές μοι:

— Κύριε, σὰν θέλῃς νὰ περπατήσῃς νὰ ὁ δρόμος!

Μὴ εὐρίσκων ἄλλην διέξοδον καὶ ἄλλην σωτηρίαν ἠθέλησα νὰ καταβύγω ἐπὶ τινος τῶν περὶ αὐτὴν δένδρων· ἀλλ' ἡ ἄκαιρος παρουσία μου διετάραξε τὴν ἐρωτικὴν θυμωδὴν γενναίου δεκανέως μετὰ τρυφερᾶς ὑπερηρίας, ὣν ὑπέστην ὅλην τὴν δικαίαν ὀργήν. Τότε ἐσκέφθην ναυτοκτονήσω λαμβάνων ἐν κάθισμα ἐκ τοῦ καφφενείου Γιαννοπούλου καὶ καθήμενος πλησίον τοῦ οὐρητηρίου· ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐνοήσω ὅτι τὸ μέσον τοῦτο δὲν ἦτο διόλου συντελεστικὸν πρὸς τὸν σκοπὸν μου ἀφοῦ τόσο ἄλλοι τὸ μετεχειρίζοντο πρὸς ἀναψυχὴν καὶ διασκεδάσιν. Ἐνῶ δὲ μετὰ φρίκης ἀνελογιζόμεν τὴν μοῖράν μου ἐνέπεσα εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς φοβερωτέρας τῶν λιμῶν, εἶδους ἀπαίσίω μακρογλώσσων ὀρνέων ἐνεδρευόντων περὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ τρεπομένων διὰ τῆς κῦρας τοῦ οὐρητηρίου καὶ τῆς σαρκὸς τῶν πληριαζόντων αὐτῶν θυμάτων. Τέλος ὅμως κατ' εὐτυχίαν μου καὶ θεῖαν φαίνεται παραχώρησιν κέρρον ἐρχόμενον κάτωθεν ἐν σπουδῇ μὲ παρέσυρεν ἐκτὸς τῆς κολάσεως ἐκείνης καὶ μ' ἐξέβρασεν ἐπὶ τῆς γειτονικῆς ἐπικρατείας τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἐμωλωπίσθην εἶνε ἀληθῆς ἀρκετῆ καὶ συρόμενος ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ ἐπέστρεψα καὶ οὔτε ἐνθυμοῦμαι κἄν τὰ ὅσα ὑπέφερα ἀναλογιζόμενος τὴν ἐκδούλευσιν τὴν ὁποῖαν παρέχω εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Ἡ Πλατεία τοῦ Συντάγματος εἶνε χώρα ὑψηλὴ καὶ ἀκατοίχητος μὲν συνήθως, ἀλλὰ καθ' ὥρισμένας ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου κατοικουμένη ὑπὸ διαφόρων εἰδῶν καὶ γενῶν ζώων, διπῶν καὶ τετραπόδων, τῶν δευτέρων ἐν ἀπόλυτῳ πλειοψηφίᾳ. Ἐκ πρώτης ἔψεως τῶν εἰσερχομένων ἐν αὐτῇ φαίνεται τετραγώνος, ἀλλ' ἂν παρατηρήσῃ τις αὐτὴν ἀκριβέστερον δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ὁποῖον πρᾶγματι σχῆμα ἔχει. Ὁ δημιουργήσας αὐτὴν μεταλλοφύης ἀνὴρ καθώρισεν αὐτὴν· οὕτως ὥστε νὰ ἐπιδέχεται παντοίας διορθώσεις, προσθήκας καὶ μεταρρυθμίσεις. Ἄλλ' οἱ διευθύναντες ἀνεκάθεν τὰς τύχας αὐτῆς εἰς οὐδεμίαν τοιαύτην ἠβουλήθησαν νὰ τὴν ὑποβάλωσιν, ἐπόμενοι τῇ ἀρχαίᾳ παροιμίᾳ « Μὴ κίνει κανὸν εἰς κείμενον ». Ἐν τούτοις ὁ αἰώνιος μεταρρυθμιστὴς χρόνος ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀλλεπαλλήλους μεταβολάς, δι' ὧν ἀρκούντως παρήλλαξεν ἡ ἀρχικὴ ὄψις τῆς. Τὸ ἔδαφος αὐτῆς, ὅπερ ἦτο κατ' ἀρχὰς ἄμυλον καὶ ἐπίπεδον, βαθμηδὸν μετεσχηματίσθη γραφικώτατα· λόφοι, κοιλάδες, χαράδρα καὶ ὑψώματα ἀνεφύθησαν διακόπτοντα τὴν μονοτονίαν τῆς. Τὰ δένδρα, ἅτινα εἶχον φυτευθῆ παρ' αὐτὴν ὅπως τῇ δίδωσι θαλερότητα τινὰ διὰ τῆς δροσερότητός των καὶ τοῦ εὐθαλῶς πρασίνου φυλλώματός των, ἀντὶ τούτου χλωροτικὰ καὶ ἀπαίσινα τὴν θῆαν καταστάνα ἐπιδρῶσι μόνον ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς τῆς, τὴν ὁποῖαν πληροῦσι ποικίλων καὶ παραδόξων ὁσμῶν ἃς ὀσφραίνόμενός τις κινεῖται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐπλημμύρησεν αὐτὰ ὁ χυμὸς τοῦ ἔρωτος, τόσας σηκῆνας τοῦ ὁποῖου στεγάζουσιν ὑπὸ τὰ φύλλα των. Ἡ ἐξέδρα τῆς μουσικῆς ἣ ἐν τῇ μέσῳ στηθεῖσα χρῆσιμεῖ ὡς ὁ βράχος, ἐφ' οὗ ἔρχονται νὰ θραυσθῶσι τὰ κύματα τῶν περιπατητῶν, χωριζόμενα

ἐνθεν καὶ ἐκεῖθεν αὐτῆς εἰς δύο ἀντίθετα ρεύματα. Καὶ τὸ καφφενεῖον Γιαννοπούλου φιλοτιμεῖται νὰ συντελῇ ὅσῳ εἶνε δυνατόν εἰς τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος φορτίον ἐπὶ τῆς ράχεώς τῆς ὅσα καὶ ἂν δύναται καθίσματα καὶ τραπέζια.

Τὰ ὅρια αὐτῆς θὰ ἦτο δύσκολον νὰ περιγραφῶσιν· ἀλλ' οἱ πᾶσιν ὁρατοὶ δύο πόλοι αὐτῆς εἶνε τὸ ὕψος τοῦ κ. Καζάζη καθημένου πρὸ τοῦ καφφενείου Γιαννοπούλου καὶ τὸ ἔσρος τοῦ κ. Παγῶ ἐξερχομένου τῆς οἰκίας του ἐξ ἀντιθέτου. Ἡ κοριττία ὅμως εἶνε τὸ πρῶτιστον στοιχεῖον τοῦ ὀνόματός τῆς καὶ διὰ τοῦτο ἄς τὴν ἀφήσωμεν μὲ αὐτὴν.

**

« Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα » λέγει μία ἀρχαία παροιμία, καὶ ἔχει δίκαιον. Ἐκ μιᾶς λέξεως αὐτοῦ δύνασαι νὰ ἔχῃς σύσσωμον πρὸ σοῦ τὸν κ. Στεφανίδην καὶ ἐκ μιᾶς πλευρᾶς τοῦ ἐπανωφορίου του ἠμπορεῖς νὰναπαραστήσῃς ἐν τῇ φαντασίᾳ σου ὅλην τὴν κομψὴν περιβολὴν τοῦ κ. Σταμούλη. Καὶ ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος δύνασαι νὰ κρίνῃς τί εἶνε ὄλαι αἱ Ἀθηναίαι καὶ εὐρύτερον ἔτι ὅλον τὸ κράτος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει. Τὸ πολίτευμά του, οὕτινος φέρει τὸ ὄνομα, εἶνε τὸ ἀκριβὲς πρωτότυπον αὐτῆς. Ὡς ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν βροχῶν, ἐκ τῆς διαβάσεως τῶν ἀμαξῶν καὶ ἐκ τῶν ποδῶν τῶν παρερχομένων ἐσχηματίσθησαν οἱ γήλοφοι, αἱ κλιτύες καὶ αἱ κοιλάδες αὐτῆς, οὕτω καὶ ἐκεῖνος· ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως διερράγη εἰς σχίσματα καὶ εἰς τεμάχια, ἀλλοῦ ἐσμικρύνθη καὶ ἄλλοῦ ἐπλατύνη, ὥστε νὰ δύναται νὰ κρυφθῇ ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ χωρήσῃ ἡ μεγαλύτερα πικρανομία. Ὡς τὸ οὐρητήριον μολύνει τὸν ἀέρα αὐτῆς, οὕτω καὶ ἐκεῖνος μολύνουσι τὴν καθαρότητα αἱ χεῖρες τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν τήρησίν του. Ὡς αἱ ἀμαξαὶ καὶ τὰ κάρρα δύνανται αὐθαίρετως νὰ ἐπιβαίνωσι καὶ νὰ διαυλακοῦσιν αὐτὴν κατὰ παντοίας διευθύνσεις, δύνανται καὶ αὐτοῦ νὰ παραβιάζωσι τὴν ἀκεραιότητα καὶ νὰ καταπατῶσι τὰς διατάξεις οἱ κατὰ καιροῦς ἠήτοχοι τοῦ ἀρματος τῆς πολιτείας. Καὶ ὅπως τέλος τὸ καφφενεῖον Γιαννοπούλου ἀπλωθεῖται ὅλον ἐπ' αὐτῆς, δύνανται καὶ πᾶς πολιτευόμενος ὀλίγον ἰσχυρὸς νὰ πλώσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοὺς πόδας του καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ πρὸς ἴδιαν χρῆσιν.

Εἶνε ἀκατάστατος καὶ ἀκατανόητος ὡς ἡ πολιτεία μας· εἶνε ἀδιαμόρφωτος καὶ ἀκατασκευάστος ὡς ἡ φιλολογία μας. Καὶ συμφύρονται ἐν αὐτῇ ἄνθρωποι καὶ ζῶα, καθίσματα καὶ ἵπποι, ἀμαξαὶ καὶ ἐσθῆτες, λάσπη καὶ σκόνη, ὡς νὰ πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἀκριβῶς τὸ ἀνακάτωμα, ὅπερ τελεῖται ἐν τῇ κοινωσίᾳ μας.

**

Ἡ ὥρα εἶνε 5 μ. μ. Μία ἐκ τῶν ὥρῶν καθ' ἃς πληροῦται ἀπὸ θόρυβου, ἀπὸ φωνᾶς, ἀπὸ ποικίλους ἤχου, ἀπὸ συρραμῆς, ἀπὸ πανδαυμονίου ἰαχῆν. Τί κόσμος! τί κόσμος! Μαρμάζοντες κομφεσομένοι, ἰσοσπυγοῦσι δεσποινίδες, γαυγίζοντα κυνάρια, ἀρειμάνιοι λοιδορικώδηται, συζητούντες φοιτηταί, βλασφημούντες Μαλτέζοι, ἀγαθοὶ καὶ χάσκοντες ἐξωμερίται, ὑπερήφανοι καὶ ἀπαστράπτοντες ἀξίωματικοί, τῶν ὁποῖων μόνον ἡ κόνις ἐλέρωσι τὰ ὑαλιστερὰ ἔξιση, παραμάναι, ὑπαστυνέμοι, ὀδοντοῖατροὶ, πολύμορφος καὶ ἀλλόκοτος συρφετός κινεῖται, κραυγάζει, πηγαινοέρχεται, ἀστειέζεται, ὠρύεται ἐν αὐτῇ, ὡς στρατιὰ μυρμηκῶν ἐκδιωχθέντων τῆς φύλας των. Ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ καθ' οἰκινήποτε διεύθυνσιν. Τὸ πλῆθος σὲ παρασύρει, σὲ ἀπάγει, σὲ ξεσχιζει, σὲ καταπατεῖ, σὲ ἀνατρέπει καὶ ἀναγκάζεσαι νὰ τὸ ἀκολουθῇς μετέωρος φερόμενος ὀχι ὅπου θέλῃς ἀλλ' ὅπου θέλῃ ἡ μάξα, ἣς ἀποτελεῖς μέρος. Εἰσερχόμενος εἰς αὐτὴν δὲν εἶσαι πλέον προσωπικότης. Τὸ πόδι σου ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ὄμιλον τῶν πολιτικολογούντων· αἱ χεῖρές σου κρητοῦνται ὑπὸ ἐνὸς δανειστοῦ, ὅστις ἀγανακτεῖ εὐρίσκων αὐτὰς κενὰς· νεανίσκος τις διαβάνων μὲ τὸ σπάρον εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν ράβδον ὑπὸ τὸν βραχίονα κινδυνεύει νὰ σοὶ ἐξορύξῃ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· ὁ δ' ἕτερος ἀπειλεῖται ὑπὸ τοῦ προεξέχοντος πετάσου παχείας γεροντοκορίας. Ὡθεῖς καὶ ὠθεῖσαι, διαγκωνίζεις καὶ διαγκωνίζεσαι, βλαστημεῖς καὶ ὑβρίζεσαι, γρονθοκοπεῖς καὶ γρονθοκοπεῖσαι, δέχεσαι τρία κτυπήματα ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ τέσσαρας προσκλήσεις εἰς μονομαχίαν, καὶ πρέπει νὰ πιστεύσῃς σεαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ θεωρήσῃς ὅτι ἐδοκίμασες τὴν μεγαλύτεραν τῶν ἠδονῶν,

ἐν φύγῃς φέρον μεθ' ἐκφυγῶν ἀκέραια καὶ τὰ τέσσαρα κωλά σου. Ἡ εὐαρέστος αὐτῆ ἐνταχθόλητος εἰς τὴν γλωσσαν τῶν ἰθαγενῶν καλεῖται περίπατος.

Ἐν τούτοις ἄς κἀκώμεν ὅπως δυνηθώμεν ἓνα γῆρον. Διὰ τοῦ ἀπλοῦ μέσου τούτου μόνον ἠμποροῦμέν νὰ σπουδάσωμεν ἐντελῶς ἕλην τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Ὅλη ἡ καλλονή, ὅλον τὸ πνεῦμα, ὅλη ἡ πολιτικὴ, ὅλη ἡ καλλιτεχνία, ὅλη ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς ἀντιπροσωπεύεται ἐδῶ. Ἴδου ὁ Κεῖζέζης, προσδεδέπων ἐρωτικῶς τοὺς περὶ τὴν ἐξέδραν πασσάλους τῶν φανῶν. Ἴδου ὁ Δεμαδάς ἔρπων ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀκραν πλησίον τοῦ κήπου. Ἴδου ὁ Σεμιτέλος βεδίζων βραδέως καὶ ἀποκρυπτόμενος θλος ὑπὸ τὰ κύματα τῆς μακρᾶς γενεᾶς του. Ἴδου ὁ Σταμούλης, καὶ οἱ δύο κύριοι του ἴστανται παρὰ τὴν μουσικὴν ἀναμένοντες νὰ καθίσουν ἀνακρουόμενον τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας ἄλλ' ὁ κ. Καίσαρης δὲν κἀρεδέθη ἐπὶ τὴν μελοποιίαν τοῦ Μαντζάρου καὶ ἀπερχοῦνται καὶ οἱ τρεῖς ἑθνησιῶδες ὁλακτοῦντες. Ἴδου ὁ κ. Σκουλούδης παρερχόμενος ὡς στιγμιαία ὄψιατα ἐπ' ἀράξης καὶ ἀκαμμηνησκόμενος τῆς Κωπαίδος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν τελευτῶν τῆς θαυμασίας πλατείας, καὶ συλλαβιδῶν ἴσως τὸ πᾶν ἐν ἡ ἀκαλαθῇ τὴν ἀποξήρανσιν αὐτῶν διὰ μετοχῶν.....

Ἄλλ' ἐκούρασθην πλέον καὶ δίδων πέρα· εἰς τὴν περτήρησιν μου ἐπανερχομαι εἰς τὸ θαμάτιόν μου καὶ ἐξυπλοῦμαι κατάνοπος. Καὶ τί δὲν δύναται νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τις ἐντὸς δύο ὥρων! Ἴπρὸς πόσῃν βλακείᾳ καὶ πρὸς πόσῃν παραφροσύνῃ ἀναγκάζεσαι νὰ συγχρωτῶσθαι! Ποῖον κημελισμένον ἀέρα ἀναιδέας καὶ ὑποκρισίας εἶνε ἡναγκασμένος νὰ ἀναπνεύσῃ! Πόσῃ ἐξωτερικῇ ἐπίδειξι καὶ πόσῃ μάντευσμένη ἐσωτερικῇ κενότητι τῷ πλήθει· τὰ ὄρηματα καὶ τῷ ὄκωτῃ τὴν κεφαλὴν! Ἐὶν κατὰθώσῃ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς σῶος τὸ σῶμα εἶνε πολλὸ ἀμείβωλον ὄμως τούτο ὡς πρὸς τὴν καλαιθροῖαν.

Καὶ τώρα ὅτε εἶμαι εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ ζανταστικοτραγικοῦ ταξιδίου μου, ἀναδάλλων δι' ἄλλους τὴν συνέχευσιν αὐτοῦ, μοῦ χρειάζεται μὴ ἀνιέρως ἄλλὰ εἰς ποῖον μᾶλλον ὄσου ἀνήκει αὐτῆ, ὁ ἀθάνατος πρῦταν Κυριακέ, τὸν ὁποῖον καὶ σὲ διακρίνω ἐπὶ τινος τῶν καθισμάτων τοῦ καφενείου Γιαννιπούλου, σκεπτόμενον εἰς πόσον μέρος τῆς πλατείας θὰ στήσῃς τοὺς ἀνδριάντας τοῦ Γκιρς καὶ τοῦ Κογαλινισαῆνου, ὅταν θὰ ἐκλεχθῆς δῆμαρχος;

ΚΟΤΑΤΟΣ

Ἡ Βουλὴ συνέρχεται τὴν 10 Ἰανουαρίου. Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἀκριβῶς αὐτὰς συμπίπτει ἡ ἐναρξίς τοῦ Τριωδίου τῆς Ἀπόκριου. Ἡ δὲ θέσις τοῦ ὑπουργείου θεωρεῖται πλέον βέβαιον ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἐξησφαλισμένη. Καὶ θυμιάσατε τὴν μεταστροφήν τῶν καιρῶν καὶ τὰς περιέργους ἐνίοτε συμπτώσεις! Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἐφ' ἧς ἐστήριξε πάντοτε καὶ ἤντησε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν του, ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην θέλει πέσει.

Ἦρὸ τινων ἐτῶν ἐσχετίσθην μὲ ἓνα κάλλιστον ἄνθρωπον, ὅστις μὴν μόνον ἀδυναμίαν εἶχεν· Ἐπεθύμει νὰ ποικιλήσῃ ἐν κτήμα κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐν ἡ κατόκει· καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τόσῳ τοῦ εἶχε ριζωθεῖ ἡ ἰδέα ὥστε προτοῦ περιέλθῃ εἰς τὴν κυριότητά του δέηρει ἢθι αὐτὸ εἰς διάφορα τμήματα, εἰς ἀμπέλωνας, εἰς συκῶνας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἡδύνατο. Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὸν καλὸν ἄνθρωπον ὅταν ἀκούω διακηρύξεις φιλολογικῶν σχολῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ πενθερὰ τοῦ κ. Β. ἀπέθανε. Μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐν τῇ οἰκίᾳ

τοῦ γαμβροῦ εἰς τῶν προσκεκλημένων ἐκφωνεῖ τὸ ἐγκώμιον τῆς μεταστάσης.

— Τί χάρις! λέγει, τί ἀγαθότης! Πάντοτε καλή, πάντοτε εὐχαριστημένη! Ἄ! ἦτον ὁ φοῖνιξ τῶν πενθερῶν! Ὁ γαμβρὸς ἀναπηδᾷ τρομάζων καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑποθέσει· ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γαγεννηθῆ ποτὲ ἡ πενθερὰ του.

Ἀνέκδοτος ἀττικῆ ἐπιγραφῆ καφενείου νεοῖδρυθέντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς:

«CAFFÉ L'ODISSEË»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Πόσες φροντίδες σήμερα! Πόσες εἰομασίαι! Ἀπάνω-κάτω τρέχουσι Κύριοι καὶ Κυρίες, Κ' εἶναι γεμάτοι τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Διόλου οἱ ἄρμοι. Ἐὰν καὶ ἄλλους ἔπερναν, θὰ ἦσαν κι' ἄλλοι ἀκόμη. Μία φροντίδα ὅσοι τοὺς ἔχουσι, μίαν ἔνοχη, Ποῖος ὕ ἀγοράσῃ πλείοτερα πράγματα τιποτένια. Σὲ ποῦκλες, σὲ τυλάστα, σὲ μύλους, σὲ ταμπούρα, Πετοῦνε τοὺς παρῶδες σου, καὶ γενικῆ εἶν' ἡμῶρα. Ὅσοι λαπτὰ δὲν ἔχουσι μὲ τόση ἀπεκτισία Κυτῶνε, ὅπου τὰ δάκρυα κινουσι, μὰ τὸ Δία! Φτωχοὶ μὲ φθόνο βλέπουσι τοὺς πλούσιους ποῦ ἀγοράζουσι, Κι' ὅσοι εὐρίσκουσι δάνεια τὸν ὕψιστον δοξάζουσι. Ἐὶν αἰμά των αἰσθάνονται γοργότερο ἢ τὰς φλέβας Νὰ τρέχῃ αἱ ἀπόγονοι τῆς θεοπλαστοῦ Ἐύης. Μὴ μόνον ἔνοχη ἔχουσι, μία φροντίδα τώρα: Τὰ ἀγιοβασιλιάντικα ὄλες προομένου δῶρα. Ἡ δεσποινίς ἢ τὴν ἀφουσα, σὲ μαγερεῖ ἡ κουζίνα, Τὰ δῶρα συλλογίζονται τ' ἀγαπητὰ ἐκεῖνα, Ποῦ τὸ πρῶτ' ὁ ἐραστής κρυφά-κρυφά θὰ στείλῃ, Ἡ θὰ προσφέρῃ ὁ κύριος μὲ μειδῶντα χεῖλη. Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε, ἀντὶ χρυσοῦν φελλίων, Νὰ στέλλωνται ἀνούσιοι στίχοι ἀπὸ βιβλίων, Ὅπου ἡ κόρη ἐξάδασε πολλὰκις ἢ τῇ ζωῇ της, Καὶ τότε εἰς τὸ διάβολο ὑτέλνει τὸν ἐραστὴ τῆς.

ΔΑΟΥΠΗΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΒΑΛΛῆ

Πρωτοχρονιά θεότρελλη ὅταν πρόβαλλῃ μὲ χίλια μύρια δῶρα λαμπροστολισμένη γεμάτη ἀπ' τῆς νεότητος τὰ περίσση κάλλη, καὶ νηαὶ καὶ νηοὺς καὶ γέρους ξετερλαίνει.

Τὰ περασμένα ὄλα στὴ στιγμῇ θ' ἀλλάξουν, λύπαις, χαραὶς κι' ἀγάπαις κι' ὄνειρα τρελλὰ μὲ γοργοκίνητα φτερά θὲ νὰ πετάξουν κι' ἄλλα καινούρια θάρσων ὄνειρα πολλὰ.

Ὅλα θ' ἀλλάξουν — μοναχὰ ἐγὼ κ' ἐκείνη, ἐτοῦ χρόνου τὸ αἰώνιο γοργοκίνημα, θ' ἀνάδωμε ἢ τὸ ἴδιο φλογερὸ καμίνι, θὰ σβύνωμε ἢ τὸ ἴδιο δροσερὸ μας φέλιμα.

GUERRIER

Ἐτῆ εὐχόμεθα πολλὰ λαμπρὰ κι' εὐτυχιόμενα, ἀλλ' ὄχι ὅμως πρὸ καλά κι' ἀπὸ τὰ περασμένα.

